

ELL NO CANVIARÀ PAS

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

Caminava ràpid com si tingués pressa per arribar qui sap on. Manipulant el seu mòbil no s'ha adonat que venia directe cap a mi. Bé, en realitat no s'ha adonat de res. Sort que jo, apartant-me fent un salt al costat, l'he pogut esquivar.

—Mira per on vas, home!— Li he dit en veu alta, com si estès enfadat. S'ha girat i m'ha reconegut. Som amics de fa temps. —Hola, noi, perdona. Estava llegint un missatge en aquest cony d'aparell i m'he ben distret.— S'ha guardat el mòbil i ja en disposició d'escoltar, li he dit. —Si al meu lloc hi hagués hagut una farola, la trompada que t'hauries fotut seria memorable. He pensat que estaves caçant algun Pokemon Go, això que ara revoluciona tot el personal.—

—Si, home. Només em faltaria gastar bateria del mòbil i el meu valuós temps en aquesta paranoia col•lectiva. He d'admetre que sóc força renitent i refractari a aquests aparells, però també reconec que estic sotmès al seu esclavatge.—

Hem entrat a un bar i a peu dret a la barra, mentre preniem una cervesa, hem parlat d'aquests petits aparells i de com ens estan canviant els costums i el mode de viure. Per a molts ja és un objecte imprescindible, sense el qual es troben despullats, com si els faltés alguna cosa vital. No diguem si de cas l'arriben a perdre. Llavors s'esdevé el caos. És la fi del seu món, perquè, per a ells, tot el seu limitat món és dins d'aquest indispensable i insubstituïble adminicle.

Durant la poca estona que hem estat parlant, no sé pas les vegades que ha sonat el seu mòbil. Els tons variaven segons la funció assignada a cadascun i al tipus de trucada o missatge. Ha tingut la cortesia de no fer ni el gest d'agafar l'aparell per contestar, actitud de respecte que li he agraït no entretenant-lo més.

Tot just ens hem acomiadat, frisós per recuperar el temps que ha estat desconnectat del seu món, s'ha posat a manipular frenèticament el mòbil. Caminava ràpid i distret, com quan l'he trobat, i no s'ha adonat que s'apropava perillosament a una farola. Jo he tombat a la primera cantonada que era allà mateix i l'he perdut de vista. De seguida he sentit una clamorosa remor de veus esglaiades i, per pura lògica, he deduït que s'ha fotut de lloros contra la farola que s'ha interposat en el seu camí. Imaginant l'escena se m'ha escapat un somriure innocent i malèvol alhora.

Em sap greu, però s'ho mereix. Espero que les conseqüències de la topada siguin lleus i només serveixin d'escarment. Però, coneixent-lo, molt em temo que aquesta incidència no servirà per a res. Com diuen, l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra. Al seu cas és cert, només cal substituir pedra per farola, arbre, vianant, ciclista, senyalitzacions... Ell, però, no canviarà pas.